

15. Επειδή, ο θεσμικός σεβασμός της διοικήσεως και του νομοθέτη προς τη νομολογία των δικαστηρίων, και δη των ανωτάτων, με την έννοια της εφαρμογής της σχετικής αποφάσεως ως νομολογιακού προηγούμενου και στους τελούντες σε όμοιες συνθήκες, αποτελεί, κατ' αρχήν, ουσιώδη προϋπόθεση για την εμπέδωση του κράτους δικαίου. Όμως, η, υπ' αυτή την έννοια, «συμμόρφωση» δεν αποτελεί αντικείμενο ελέγχου με βάση την κατά το άρθρο 95 παρ. 5 του Συντάγματος υποχρέωση συμμορφώσεως προς τις δικαστικές αποφάσεις, η οποία αφορά μόνον εκείνους που διετέλεσαν διάδικοι στη σχετική δίκη και νομιμοποιούνται να προβάλλουν παράλειψη, άρνηση ή πλημμελή συμμόρφωση προς τα κριθέντα με την δικαστική αυτή απόφαση όχι όμως και τρίτους οι οποίοι δεν υπήρξαν διάδικοι στην οικεία δίκη και οι οποίοι δεν νομιμοποιούνται σχετικώς. Τα ανωτέρω δεν μεταβάλλονται στην περίπτωση της κατ' άρθρο 1 του ν. 3900/2010 (Α' 213) [άρθρο 40 παρ. 1 ν. 4055/2012, Α' 51] «πρότυπης» ή «πιλοτικής» δίκης. Διότι, και στην περίπτωση αυτή, κατά το γράμμα και τον σκοπό των σχετικών ρυθμίσεων, η απόφαση επί της εν λόγω δίκης δεσμεύει, όπως ρητώς ορίζεται στον νόμο, μόνον τους διαδίκους της συγκεκριμένης δίκης -τους αρχικούς και τους παρεμβάντες ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας (άρθρο 1 παρ. 1)- κατά τα λοιπά δε, η σχετική απόφαση, έχοντας εκδοθεί με τον τρόπο και στον χρόνο που προβλέπεται, συμβάλλει στην επιδιωκόμενη ασφάλεια δικαίου, όχι επεκτείνοντας τη δικονομική της δεσμευτικότητα στις όμοιες εν γένει περιπτώσεις, αλλά συνιστώντας γι' αυτές, ως προς το γενικότερο ζήτημα που επιλύθηκε, επίκαιρη νομολογία του ανωτάτου δικαστηρίου, που έχει, μάλιστα, εκδοθεί με ειδική προς τούτο διαδικασία και την οποία πρέπει να λαμβάνουν υπόψη τα διοικητικά δικαστήρια κατά την εκδίκαση ομοίων υποθέσεων, αλλά και η Διοίκηση κατά την αντιμετώπιση ομοίων υποθέσεων (πρβ. 15/2019 απόφαση Τριμελούς Συμβουλίου Συμμορφώσεως του Συμβουλίου της Επικρατείας).

Εξάλλου, η ύπαρξη δεδουλευμένου προϋποθέτει, μεταξύ άλλων, ταυτότητα διαδίκων (βλ. άρθρο 50 παρ. 5 του π.δ. 18/1989 και άρθρο 197 παρ. 3 Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας). Υπό τα δεδομένα αυτά, είναι απορριπτέοι ως αβάσιμοι οι παρατιθέμενοι στην προηγούμενη σκέψη λόγοι, αν έχουν την έννοια ότι ο νομοθέτης ήταν υποχρεωμένος, μετά την δημοσίευση των αποφάσεων 2287 και 2288/2015 του Συμβουλίου της Επικρατείας, να θεσπίσει ρύθμιση, με την οποία να προβλέπει την χορήγηση σε όλους τους συνταξιούχους, των οποίων οι συντάξεις είχαν υποστεί τις κριθείσες ως αντισυνταγματικές περικοπές, ποσά αντίστοιχα με όλες τις περικοπές αυτές, και ότι η σχετική παράλειψή του παραβιάζει τις διατάξεις υπέρτερης τυπικής ισχύος που επικαλούνται οι αιτούντες. Άλλωστε, από τις ανωτέρω αποφάσεις δεν απορρέει δεδουλευμένο για τους αιτούντες, εφόσον δεν προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου ούτε αυτοί ισχυρίζονται ότι είχαν την ιδιότητα του διαδίκου στις δίκες επί των οποίων εκδόθηκαν οι εν λόγω αποφάσεις.

Εξάλλου, ειδικώς για τους συνταξιούχους, οι οποίοι είχαν εκκρεμείς δίκες κατά την δημοσίευση του ν. 4714/2020 με αντικείμενο αξιώσεις, τις οποίες ο νομοθέτης δεν περιέλαβε στην επίμαχη νομοθετική ρύθμιση, όπως είναι και οι ήδη αιτούντες – φυσικά πρόσωπα, ως προς τους οποίους η κρινόμενη αίτηση ασκείται παραδεκτώς, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι συντρέχει περίπτωση παραβάσεως των άρθρων 2 παρ. 1, 4 παρ. 5 και 25 παρ. 1 του Συντάγματος, 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α. και 12 του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Χάρτη, που επικαλούνται οι αιτούντες, εκ μόνου του λόγου ότι πρέπει να αναμείνουν την εκδίκαση των υποθέσεών τους από τα αρμόδια δικαστήρια, ενώπιον των οποίων εκκρεμούν, και την δημοσίευση των σχετικών αποφάσεων και ότι δεν θα ικανοποιηθούν έως τις 31.12.2020 για τις λοιπές αυτές αξιώσεις τους.